MAI MULTĂ PREOCUPARE
pentru campionatul de atletism pe echipe!

Am auzit deunăzi pe cineva spunînd că pentru atletismul nostru campionatul pe echipe reprezintă... plămînii prin care respiră! Comparația mi s-a părut îndreptățită, deoarece campionatul pe echipe este, mai mult decît toate celelalte competiții, baza activității dintr-un an a secțiilor de atletism, a comisiilor regionale de specialitate, a înseși organelor regionale ale UCFS. O bună parte din sarcinile importante care stau în fața atletismului nostru pot sau ar putea fi rezolvate printr-o organizare judicioasă, competentă și atent făcută a pregătirilor pentru concursuri, a înseși desfășurării acestei competiții.

Intrecerile campionatului republican angrenează într-o activitate continuă cîteva sute de atleți, de la juniori pînă la maeștri ai sportului, celor mai mulți dintre ei oferindu-li-se posibilitatea unei eficiente „rodări" competiționale, în condiții diferite de concurs, pe pistele diferitelor stadioane din țară. Cu alte cuvinte întrecerile acestei competiții constituie pentru atleți și pentru antrenorii lor posibilitatea valorificării muncii depuse.

Pe de altă parte, formula de desfășurare a întrecerilor determină o arie mai mare a preocupărilor birourilor de secție, a conducerilor cluburilor și, respectiv, a organelor regionale ale UCFS, a tuturor specialiștilor, pentru depistarea și pregătirea unor atleți, la toate probele, care să poată răspunde prin rezultatele lor cerințelor de calitate impuse chiar prin regulamentul de desfășurare a campionatului.

In sfîrșit, comisiile regionale de atletism sînt obligate să pregătească un număr corespunzător de arbitri iar organizatorii au datoria să amenajeze stadioanele, să le utilizeze cu toate materialele necesare unei bune organizări.

Cristian Ivan a stabilit duminică un nou record republican de juniori cu 4,52 m.

FOTO: A. Neagu

Toate acestea înseamnă, de fapt, preocupări și măsuri concrete pentru creșterea valorică a atletismului nostru, existînd o foarte strînsă legătură între fiecare din aceste aspecte.

Ca rezultat al sporirii acestor preocupări întrecerile campionatului republican de atletism pe echipe au marcat de la un an la altul o serioasă îmbunătățire a cadrului organizatoric, al rezultatelor. Desfășurarea primei etape a campionatului pe 1967 a subliniat această creștere valorică. Din rapoartele delegaților federali la meciurile din provincie, ca și din ce am putut observa la întîlnirile din Capitală, reiese că cele mai multe partide au fost bine sau chiar foarte bine organizate, singura excepție oferind-o concursul de la Baia Mare (stadionul nepregătit pentru concurs; au lipsit garduri, iar în lipsa unui cerc pentru greutate și ciocan aceste probe s-au desfășurat în cercul pentru aruncarea discului!). Arbitrajele au fost, la toate meciurile, de cea mai bună calitate.

In ciuda unor condiții destul de dificile de concurs mulți atleți au realizat performanțe promițătoare, unele cu mult superioare celor înregistrate în perioada corespunzătoare a anului trecut, ceea ce anunță perspective frumoase pentru actualul sezon de concursuri.

Deși în desfășurarea acestei competiții au fost înregistrate o seamă de succese totuși nu ne putem declara mulțumiți de felul în care s-au prezentat unele echipe și implicit unii atleți, constatîndu-se în continuare o serie de lipsuri mai vechi, semnalate și mult discutate și în anii trecuți. In componența a numeroase echipe au făcut parte atleți slab pregătiți și unii dintre ei, chiar, fără posibilități de progres. Numai la meciul de la Giurgiu dintre reg. București și Dobrogea 39 de concurenți n-au realizat nici măcar un punct, obținînd rezultate slabe, sub nivelul celor cerute de regulament. N-am vrea să fim înțeleși greșit, dar dacă de la atleții și antrenorii din regiunea București, la ora actuală, avem mai puține pretenții, în schimb de la cei din Dobrogea (unde există condiții cu mult mai bune pentru practicarea atletismului și un mare număr de antrenori și profesori de educație fizică) evident că pretențiile sînt mai mari. Și totuși 23 de concurenți din această regiune au încheiat concursul cu ZERO puncte!

La Ploiești, în „triunghiularul" Ploiești-Hunedoara-Progresul, 20 de atleți n-au realizat nici ei măcar un punct. Și astfel de cazuri au mai existat și la alte întîlniri.

In altă ordine de idei, la meciul Metalul-Galați-Oltenia, la prăjină n-a fost prezent decît un singur concurent și la ciocan doar doi!

Din cîte s-a constatat, pentru această primă etapă a existat prea puțină grijă pentru alcătuirea unora dintre echipele regionale (Galați, Bacău etc.) ai căror componenți s-au văzut în... tren și tot în tren s-au stabilit care la ce probă să concureze. Și poate că și din acest motiv aceste echipe au pierdut ambele partide susținute!

Concluziile prilejuite de desfășurarea partidelor din cadrul primei etape a actualei ediții a campionatului pe echipe vor trebui de urgență analizate și tot de urgență să se treacă la măsurile, în primul rînd organizatorice, care se impun.

ROMEO VILARA

Turneul final masculin de baschet și comportarea selecționabililor

Cinci zile de-a rîndul, sala Sporturilor din Cluj a găzduit ultimele 15 meciuri ale campionatului masculin — turneul final — cu participarea primelor 6 clasate la finele returului.

Situația primelor clasate — Steaua beneficiind de un avantaj decisiv — a făcut ca interesul pentru rezultate să scadă în oarecare măsură. Era nevoie, într-adevăr, ca liderii clasamentului să sufere o înfrîngere de la altă echipă decît Dinamo, pentru ca întîlnirea directă să mai poată decide. Indisponibilitatea clujeanului Demian și forma mai slabă a Politehnicii București au înlăturat însă temerile campionilor. E adevărat, în meciul Steaua-Politehnica victoria a stat sub semnul întrebării o bună bucată de vreme, dar Nosievici și Niculescu au rezolvat ferm situația dificilă în care se găsea echipa lor. A rămas, așadar, să vorbim mai puțin despre turneul ca atare și mai mult despre evoluția jucătorilor selecționabili (majoritatea au fost prezenți în acest turneu). In următoarele 5 luni reprezentativa masculină va participa la trei competiții de amploare cu obiectiv principal „europenele" de la Helsinki. Este, deci, momentul să ne ocupăm de jucătorii care vor evolua la Balcaniada de la Skopje, în turneul din U.R.S.S. și în Finlanda.

Mai întîi, însă, iată componența de moment a lotului, stabilită, zilele trecute, în ședința Colegiului central de antrenori: Gheorghe NOVAC (Dinamo București), Eckehardt JEKELY (Politehnica București), Alin SAVU (Steaua), Dragoș NOSIEVICI (Steaua), Adolf CERNEA (Dinamo București), Titus TARAU (ICF), Mihai ALBU (Dinamo București), Cristian POPESCU (Rapid), Radu DIACONESCU (Politehnica București), Matei RÜHRING (Universitatea Cluj), Mihai DIMANCEA (Steaua), Nicolae BÎRSAN (Steagul roșu Brașov), Francisc DIKAY (Steagul roșu Brașov), și Constantin DRAGOMIRESCU (Dinamo București). Antrenorii lotului sînt Alexandru Popescu și Cornel Călugăreanu.

De la bun început trebuie să spunem că alcătuirea acestui lot a prezentat puține probleme. Din păcate, asta nu înseamnă că lucrurile stau prea bine: n-avem alții... In raport cu valoarea arătată de-a lungul campionatului, mai ales în turneul final, ar mai fi fost cîteva nume de luat în considerație, dar există motive serioase care stau în calea selecționării baschetbaliștilor despre care e vorba. Novacek și Barău, pe de o parte, Gheorghe pe de alta, au probleme de ordin profesional sau, respectiv, școlar care îi împiedică să participe la pregătirea centralizată și chiar la competițiile prevăzute. Despre Săucea și Viciu, în pofida posibilităților, respectiv a valorii arătate, s-a vorbit destul, concluzia fiind aceea că ei nu sînt selecționabili acum.

Printre cei luați în discuție s-au mai numărat Chivulescu, Ioneci și Rusu (primii doi de la Politehnica Galați, al treilea de la Academia Militară). Și în ce-i privește, concluzia a fost unanimă — mai au de muncit serios, individual, pentru a putea păși pe poarta consacrării.

Consemnînd în rîndurile de față problema selecționabililor, dorim să remarcăm drept foarte pozitivă atmosfera care pare a se fi instaurat în Colegiul central de antrenori. Corectitudinea, ponderea în aprecieri, evidenta dorință de a servi efectiv cauza comună a baschetului românesc, deasupra oricărui interes de club, reprezintă un pas înainte și, totodată, o oarecare garanție a seriozității în muncă. Cele mai critice analize individuale le-au făcut antrenorii jucătorilor respectivi. De altfel, lotul alcătuit este, într-adevăr, tot ce putem prezenta mai bun la ora actuală, iar jocurile de la Cluj au dus, practic, la aceleași vederi. Am ajuns însă la o altă problemă, aceea a cantității.

Sînt puțini jucători cu valoare tehnico-tactică și, desigur, fizică remarcabilă, care să poată face față cerințelor actuale, mai exact dorinței noastre de a readuce baschetul masculin în primele 5—6 locuri din Europa. Este concluzia esențială la finele campionatului și totodată rezultatul slăbiciunilor întrecerii pentru titlul republican. Cu toate că, în ultima instanță, ordinea primelor două locuri (de fapt, numai lupta pentru evitarea retrogradării a mai stîrnit ceva interes...) au decis-o victorii nescontate ale echipelor „de pluton", marea lacună a campionatului persistă. E vorba de eternul derbi Steaua — Dinamo București, de faptul că nu au apărut alte pretendente la titlu, ba chiar și decalajul s-a mărit. Pînă la viitoarea ediție nu s-ar putea face ceva? Noi credem că da, și vom urmări mai mult ca pînă acum antrenamentele formațiilor considerate fruntașe în perioada care urmează.

Am dat publicității tot ce era mai interesant în legătură cu selecția. Scopul nostru este acela de a arăta cine poate și cine trebuie să muncească mai mult pentru a face acest ultim (și mare...) pas spre lotul republican. Sîntem convinși că s-ar mai putea ivi candidați. Totul este ca ei să-și amelioreze substanțial nivelul valoric. Iar pentru a mai da posibilitatea unor ultime retușuri în vară, o lună-două înaintea „europenelor", sugerăm federației organizarea unei competiții (și urmărirea ei...) în care să participe cei neselecționați. Cine știe...

G. R. Ș.

ALB și NEGRU

TOATE FELICITĂRILE!

Profesorul de educație fizică Virgil Stoian nutrește pentru sportul luptelor o veche și statornică prietenie. Fostul campion republican pregătește acum peste 60 de tineri elevi ai Centrului școlar profesional construcții-montaj din București, dornici și ei de afirmare în activitatea de performanță.

Consemnăm și o recentă inițiativă a prof. Virgil Stoian. Cu sprijinul conducerii centrului școlar, el a organizat o extrem de interesantă expoziție pe tema: „Sportul luptelor din țara noastră de-a lungul anilor". A muncit mult pînă cînd a adunat numeroasele exponate — medalii (primele cîștigate de sportivii români la concursuri internaționale), fotografii ș.a.

Primii vizitatori — cei 60 de tineri luptători. Lor le-au urmat însă, chiar din primele zile, toți ceilalți elevi ai Centrului școlar. Pentru albumul de impresii notăm și noi: „O inițiativă remarcabilă. Toate felicitările!"

ȘI AU RĂMAS DOAR ȘASE...

Pentru meciul cu Rapid București — din campionatul republican — juniorii formației Portul Constanța s-au pregătit cu multă grijă. Dar, în ziua meciului (duminică 23 aprilie) a... plouat. Ei și! Fotbalul se joacă și pe ploaie! Da, dar nu pe un teren care nu-i al tău și pe care urmează să se dispute un meci de „C" (Electrica Constanța — Electrica Fieni)!

S-a propus ca meciul juniorilor să se joace nu la ora 9, ci la ora 13, după cel al seniorilor. Rapidiștii nu puteau însă accepta pentru că pierdeau... acceleratul.

Atunci a început „aranjarea" meciului. „Să nu jucăm și arbitrul să treacă pe foaie ce rezultat vrea el" — au spus cei din Constanța.

Arbitrul (I. Constantinescu) nici n-a vrut să audă de așa ceva. Ce era de făcut?

Salvator este... regulamentul! Zice acolo că dacă o echipă rămîne în șase jucători, meciul nu mai poate continua? Zice!

Atunci, la... treabă! Echipa intră în teren cu opt jucători, peste cîteva minute se „accidentează" Tănase Gulețu și... au rămas doar șapte. Numai jucătorul Bărbulescu nu vrea — spre disperarea instructorului sportiv Traian Petricu — să se accidenteze. In sfîrșit, în min. 39 instructorul răsuflă ușurat. L-a... ascultat și Bărbulescu și acum au rămas doar șase! Gata cu meciul. Dar, gata și cu timpul pierdut pentru pregătiri, gata și cu banii cheltuiți pentru deplasare. Cine plătește pentru toate acestea? Și, mai ales, pentru acest „aranjament"?

TOT CU... PLOAIE!

Metalul Buzău are o echipă de volei în „regiune". Duminică 23 aprilie, buzoienii aveau programată „acasă" partida cu Petrolul Urlați. Timpul a fost însă nefavorabil pentru disputarea meciului în aer liber, așa cum se stabilise inițial.

La început, jucătorii celor două echipe nu și-au făcut prea multe probleme. Există, doar, în Buzău șapte săli de sport, dintre care patru au toate condițiile pentru a găzdui meciuri de volei.

Dar, degeaba au umblat — prin ploaie — jucătorii pe la toate sălile. Nu li s-a deschis nici o ușă. Toți erau „ocupați" cu meciul de fotbal! Și... nu s-a mai jucat volei!

Deci, tot o poveste cu ploaie și cu bani aruncați pe gîrlă. Pentru că — să nu uităm — s-a cheltuit ceva cu deplasarea arbitrilor și a jucătorilor din Urlați.

DE CE, TOVARĂȘE?...

La Piatra Neamț, ca în toate părțile, competițiile sportive sînt urmărite cu mult interes de un mare număr de spectatori. Cu interes și cu obiectivitate. Unul dintre puținii spectatori care cred că dacă au plătit biletul au dreptul să facă orice, să insulte și să înjure pe toți, este Constantin Apostol, salariat la U.R.C.C. Piatra Neamț. Om în toată firea, C. Apostol se „remarcă" la fiecare meci prin astfel de manifestări. De ce, tovarășe Apostol?

Rubrică redactată de VALERIU CHIOSE și DAN GÂRLEȘTEANU după scrisorile corespondenților noștri

Azi și mîine va avea loc la Oradea consfătuirea cabinetului metodico-științific al Consiliului regional UCFS Crișana, cu tema: **„Perioada de trecere de la juniorat la seniorat din punct de vedere metodic și competițional".**

„Bicicleta" (I)

«Tinerețe fără bătrînețe»

Pe adresa cercului nostru primim tot mai multe scrisori în legătură cu bicicleta. *„Face să-mi cumpăr, acum la bătrînețe, o... drăcie din asta?"* ne întreabă un cititor. *„Ce avantaje prezintă mersul pe bicicletă?"* se interesează o gospodină. *„Anul acesta, dacă iau premiul I*, ne scrie un pionier, *tata îmi cumpără bicicletă. De care să-mi iau: de oraș, sau de curse?" „Este modern pentru o tînără să meargă pe bicicletă?"*, întreabă o studentă. *„Dacă mă plimb în fiecare după-amiază cu bicicleta înseamnă că fac sport?"* încheie scrisoarea un elev. *„I-aș cumpăra copilului o bicicletă dar dacă, doamne ferește, se întîmplă ceva?"* ridică problema o mamă grijulie.

Deci, tot felul de scrisori, tot felul de întrebări, de „probleme" care, desigur, sînt de datoria cercului nostru să le rezolve. Pentru început, să răspundem la prima întrebare: *„Face să-mi cumpăr, acum la bătrînețe, o... drăcie din asta?"*

— Face!

Afirmația de mai sus îi aparține lui Dumitru Cimpoiaș, din comuna Pantelimon, raionul 23 August. Omul și-a luat anul trecut bicicletă și a făcut cu ea „Turul Romîniei".

— Cum a fost, nea Cimpoiaș? îl iscodim noi.

— Bine, cum să fie? Incepuse, de la o vreme, să mă cam lase picioarele!...

— Nu se poate!

— La 64 de ani cît am eu, se mai poate! Am luat însă imediat măsuri.

— Cumpărînd bicicleta?

— Exact. Cînd m-a văzut nevasta că vin acasă călare pe un „Carpați", să leșine și nimic mai mult! „Bine, omule, face ea, la vîrsta ta pe bicicletă?"

— La vîrsta mea! spun eu, intrînd cu bicicleta în curte.

— Ce-o să zică lumea cînd te-o vedea?

— O să zică fiecare ce-o vrea. Sau, eu n-am voie să fac sport?

— Ei, bine, să oțărăște ea, lasă că vine el, Nicu, acasă.

— Nicu, continuă Dumitru Cimpoiaș, e fii-miu. Lucrează la „Republica". Cînd a venit seara acasă s-a prefăcut, chipurile, mirat. El însă mi-o cumpărase!...

— Care a fost traseul, nea Cimpoiaș? întrebăm.

— Prima oprire, la Buftea. Spun „oprire" și nu etapă, fiindcă seara m-am întors frînt în București. Nu aveam antrenament. Nu eram pregătit. Am început, deci, să fac plimbări pe la Herăstrău, prin Balta Albă, și prin împrejurimile Bucureștiului. După o lună, parcă eram altul! Mîncam dublu, dormeam ca un nou născut și simțeam cum prind puteri. Peste-o săptămînă am plecat în „tur"...

— De unul singur?

— De. La Rîmnicu Vîlcea am făcut un mic control medical: pulsul bun, tensiunea normală, inima (aici mi-era puțin frică) în stare să mai țin o sută de mii de kilometri!...

— Cît ați parcurs în total?

— Vreo 800 de kilometri.

— Bine, dar „turul" are...

— Știu. Eu însă am luat-o, cum se spune, mai de-a dreptul!... Nu că mi-ar fi fost frică, că n-aș mai fi putut să merg! Dar, mă aștepta nevasta acasă. Aveam și un afurisit de gard de reparat și plecasem așa, pe nepusă masă. In orice caz, a fost o cursă frumoasă, am văzut multe și, fără să mă laud, mă simt întinerit cu 20 de ani! La vară... Scrieți ceva de chestia asta?

— Nu cred.

— La vară am de gînd s-o pornesc iar. Am și început antrenamentele!...

— In concluzie, ce să răspundem cititorului care ne întreabă dacă *„face să-mi cumpăr bicicletă, acum la bătrînețe?"*

— Spuneți-i că face! Vi-o confirmă un om care a verificat personal acest lucru. Și mai trimite-i vorbă că dacă vrea să-și ia o „mașină" bună, să-și ia una „Carpați". N-am avut o pană cu ea!

VASILE TOFAN